

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργίου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν συγγραμμ., ἀληθεὶς παρρησίαν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

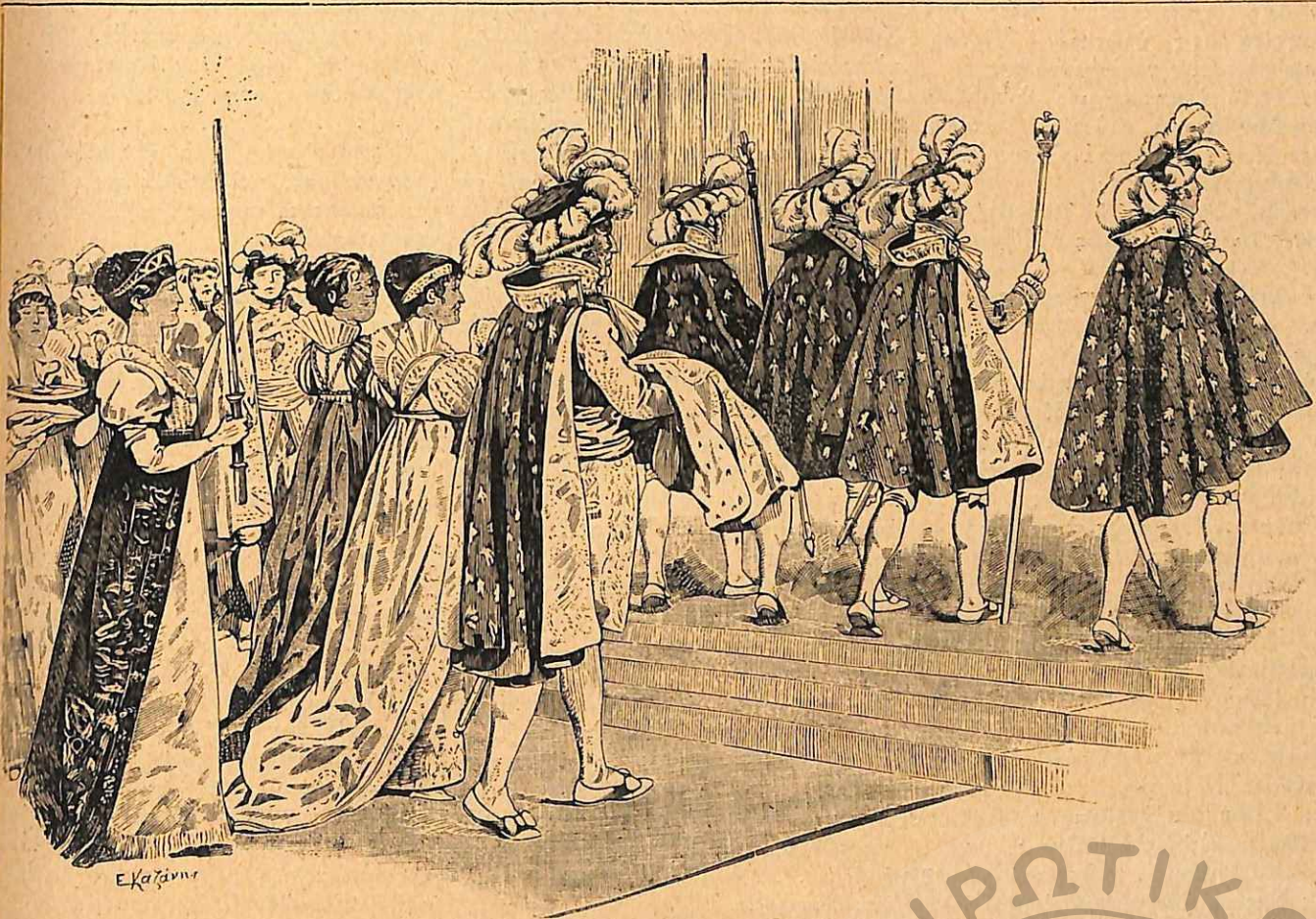
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντὶ Χρυσόσπηλαιωτίσσης.

Περίοδος Β'. — Τόμ. 4'.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 28 Ἰουνίου 1897

Ἔτος 49' — Ἀριθ. 27

«Ὁ μικρὸς Βασιλεὺς, οὐδὲν ἐννοῶν ἐκ τῆς πομπῆς, ἥτις παρήλαυνε πρὸς τιμὴν του . . .» (Σελ. 211, στήλ. α'.)

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια ἴδε Σελ. 202)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

Ο ΔΑΚΤΥΛΙΟΣ ΤΟΥ ΑΡΡΑΒΩΝΟΣ

Ἡ Λουκία ἐκολακεύθη πολὺ, ἐκ τοῦ ὅτι ὁ Ἐκτωρ ἐσκέφθη νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς αὐτὴν τὴν ἀδαμαντίνην του πόρπην. Ὅθεν μετὰ τὸ πρόγευμα ἔσπευσε νὰ φέρῃ τὸ κιβώτιον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐφύλαττε τὰ κοσμήματά της, διὰ νὰ φυλάξῃ ἐκεῖ καὶ τὴν πολυτίμον πυξίδα τοῦ φίλου της. Ἀλλ' ὡς τε τὴν εἶδεδετο πάλιν ἀφορμὴ νὰ θαυμάσῃ τοὺς θησαυροὺς της καὶ νὰ τοὺς

δείξῃ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον αἱ νεάνιδες δὲν κάμνουν βέβαια μὲ δυσἀρεσκειάν των...

Παρέταξε λοιπὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ περιεχόμενον τοῦ κιβωτίου : βραχιόλια, περιδέραια, ἐνώτια, καρφίδας, πόρπας, δακτυλίδια, καὶ διάφορα ἄλλα κοσμήματα, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἀπὸ τὴν μητέρα της. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Ἐκτωρ δὲν παρέλειψε νὰ τα ἐπαινέσῃ ὅλα μετὰ μεγαλοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ὡς ἄνθρωπος γνωρίζων νὰ φέρεται εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις. . .

Ἐξαίφνης εἶδεν, εἰς τὸ βάθος μικροῦ κυτίου, ἓνα δακτύλιον ἀρραβῶνος, ἢ μᾶλλον τὸ ἥμισυ τοῦ δακτυλίου τούτου,

διότι οἱ ἀρραβῶνες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀποτελοῦντο ἀπὸ δύο κύκλους χρυσοῦς, ὁ εἰς τῶν ὁποίων εἰσῆρχετο ἐντὸς τοῦ ἄλλου. Εἰς τὴν ἐσωτερικὴν ἐπιφάνειαν ἐκάστου τῶν κύκλων τούτων ἐχαράσσοντο συνήθως τὰ ὀνόματα, ἐπὶ τοῦ ἐνὸς μὲν τοῦ μνηστήρος, ἐπὶ τοῦ ἑτέρου δὲ τῆς μνηστῆς.

Ὁ Ἐκτωρ ἀφῆκεν ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ.

— Ἐχετε ἓνα δακτυλίδι σὰν τὸ δικό μου ! εἶπε λαμβάνων τὸ κοσμημα.

Ἡ Λουκία τὸν ἐκύτταξεν ἐκπληκτος.

— Σὰν τὸ δικό σας ; εἶπε.

— Νά, ἴδετε ἀπαράλλακτο !

Καὶ ἐξήγαγεν ἀπὸ ἓν μικρὸν δερμά-

τινον πορτοφόλιον παλαιόν, ένα δακτύλιον ὁμοίον καὶ ἀπαράλλακτον μ' ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον εἶχε λάβῃ ἀπὸ τὸ κυτίον.

— Ὁ Ματθαῖος Μορέν, υπέλαβεν, ὁ ἄνδρας τῆς κυρὰ-Τερέζας, μού εἶπεν ὅτι εἶνε ὁ ἀρραβῶν τῶν γονέων μου. Μού το εἶχε κρεμάσει ἀπὸ τὸ λαιμὸ μὲ μιὰ κορδέλα, ὅταν ἤμουν μικρός, σὰν φυλάκτο. Ἀπὸ μέσα εἶχε δύο ὀνόματα: Λουδοβίκος-Ἀντώνιος . . . εἶνε τὰ ὀνόματα τοῦ πατρός μου.

— Καὶ τὸ δικό μου ἔχει δύο ὀνόματα, εἶπεν ἡ Λουκία. Κυττάξτε: Ἰωάννα-Ἐρριέττα.

— Αὐτὸ τὸ δακτυλίδι τὸ ἔχετε ἀπὸ τὴν μητέρα σας; ἠρώτησεν ὁ Ἐκτωρ. Μήπως αὐτὰ εἶνε τὰ ὀνόματά της;

— Ὁχι! ἡ μητέρα μου ὠνομάζετο Μαρία-Μαγδαληνή. Αὐτὸ τὸ δακτυλίδι μού το ἔδωσεν ἡ παραμυθία μου. Ἀλήθεια, θεία, τὸ θυμᾶσθε;

— Ναί, ἀπεκρίθη ἡ δεσποινὶς Σιδωνία. Δὲν ἤξεύρω ὅμως ποῦ το εἶχεν εὔρη.

— Δὲν εἶνε περίεργο πρᾶγμα, πατέρα, νὰ ἔχῃ ὁ Ἐκτωρ ἕνα δακτυλίδι ἀπαράλλακτον μὲ τὸ δικό μου; ἠρώτησεν ἡ Λουκία ἀποταθεῖσα πρὸς τὸν Ἀρχιεπισκόπου. Ὅριστε! οἱ δύο αὐτοὶ κύκλοι ἐνόνονται, σὰν νὰ ἔγινεν ὁ ἕνας διὰ τὸν ἄλλον! Βλέπετε; τὰ δύο δακτυλίδια ἔγιναν τώρα ἕνα. . .

Καὶ παρουσίασε πρὸς τὸν πατέρα της τοὺς συνηνωμένους δακτυλίους.

— Ὁχι δά! εἶπεν ὁ κύριος Μορανζῆς. Πρὸς ὅς ἂς λέγω! ἰδέτε τα!

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος παρετήρησε τὸ κόσμημα μετὰ προσοχῆς.

— Πολὺ περίεργον, τῷ ὄντι! εἶπε. Εἶνε βέβαιον ὅτι οἱ δύο αὐτοὶ κύκλοι ἐσχημάτιζαν ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν δακτύλιον ἀρραβῶνος. Ἡ νὰ μὴν εἶνε ἀπλή σύμπτωση; Εἶπες ὅτι ἡ Μαριάννα Λεδουέν σου ἔδωσεν αὐτὸν τὸν κύκλον;

— Ναί, μπαμπά! Δὲν τὸ ἐνθυμῆσθε; Σὰς το εἶπα ἀμέσως! Μού το ἔδωκε τότε ποῦ ἐφύγαμεν ἀπὸ τὴν Νάντην, διὰ νὰ ἔλθωμεν εἰς τὸ Παρίσι. Καὶ μάλιστα μού ἔκαμεν ἕνα σωρὸ συστάσεις: νὰ το φυλάττω καλά, νὰ το προσέχω, νὰ μὴ το δώσω εἰς κανένα, νὰ μὴ το χάσω, ὅτι αὐτὸ τὸ δακτυλίδι θὰ μού φέρῃ εὐτυχίαν, καὶ τὰ λοιπὰ.

— Ἡξεύρετε ποῖα ἦσαν τὰ ὀνόματα τῆς μητρός σας; ἠρώτησεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τὸν Ἐκτορα.

— Δὲν ἤξεύρω ἂν εἶχε πολλά. Εἰς ἕνα γράμμα της ὅμως, τὸ ὅποιον θὰ ὑπάρχη, ὑποθέτω, μαζὶ μὲ κάτι ἄλλα οἰκογενειακά ἔγγραφα, εἶδα ποῦ ὑπεγράφετο ἀπλῶς Ἐρριέττα Ἀλβα.

— Τότε λοιπόν, φίλε μου, υπέλαβεν ὁ κ. Μορανζῆς πείνων τὸν δακτύλιον πρὸς τὸν Ἐκτορα ὁ ἀρραβῶν αὐτὸς εἶνε ὅλως ἰδιὸς σας!

— Ἰδιὸς μου! ἀνέκραξε τὸ παιδίον. — Ναί! ὁ χρυσοῦς κύκλος, τὸν ὅποιον ἔδωκε πρὸς τὴν Λουκίαν ἡ Μαριάννα ἐφαρμόζεται τελείως πρὸς ἐκεῖνον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπάρχουν τὰ ὀνόματα τοῦ πατρός σας; φέρει ἐν τῶν ὀνομάτων τῆς μητρός σας; οἱ δύο κύκλοι συμπληροῦσιν ἀλλήλους; εἶνε βέβαιον λοιπόν ὅτι ἀποτελοῦν τὸν ἀρραβῶνα τῶν γονέων σας.

— Εἶσθε βέβαιοι, μπαμπά; ἠρώτησεν ἡ Λουκία.

— Τὸ κατ' ἐμέ, δὲν ὑπάρχει οὐδεμία ἀμφιβολία!

— Τότε λοιπόν, εἶπεν ἡ δεσποινὶς Σιδωνία, πῶς ἐξηγεῖται τὸ ὅτι ὁ κύκλος αὐτὸς εὑρέθη εἰς χεῖρας τῆς Μαριάννας;

— Θὰ ἐκλάπη κατὰ τὴν διαρπαγὴν κανενὸς πύργου; θὰ τον ἔχασαν ἐκεῖνοι ποῦ τον ἔκλεψαν, θὰ τον εὔρεν ἡ Μαριάννα, καὶ θὰ τον ἐκράτησε μὲ τὴν ιδεάν νὰ τον ἀποδώσῃ εἰς τὸν κάτοχόν του, ἀλλὰ δὲν το κατῴρθωσε, φαίνεται. Ἡ κατοικία τῶν γονέων σου—ἐξηκολούθησεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Ἐκτορα, —δηλαδὴ ὁ πύργος τῶν Ἀλβα δὲν εὑρίσκετο εἰς τὰ περίχωρα τῆς Νάντης;

— Μάλιστα, κύριε.

— Τότε, διόλου παράδοξον ὁ δακτύλιος αὐτὸς νὰ προσέρχεται ἀπὸ ἐκεῖ. Παρατηρήσατε καὶ ἐν ἄλλο, εἶπε τότε ἡ δεσποινὶς Σιδωνία. Οἱ δακτύλιοι αὐτοὶ ἦσαν ἐνωμένοι, ἔκοψαν δὲ τὸν ἕνα—αὐτὸν ποῦ εἶχεν ὁ Ἐκτωρ, —διὰ νὰ ἡμπορέσουν νὰ βγάλουν τὸν ἄλλον. Πρὸς ποῖον σκοπὸν ἀρὰ γε ἐχωρίσθησαν αὐτοὶ οἱ δακτύλιοι;

— Τίς οἶδεν! εἶπεν ὁ κ. Μορανζῆς σκεπτικῶς. Εἰς τοὺς ταραχώδεις ἐκείνους καιροὺς, ὅταν καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ βρέφη δὲν ἦσαν ἀσφαλῆ εἰς τὰς κοιτίδας των, τίς οἶδεν ἂν αὐτοὶ οἱ γονεῖς δὲν διεμοίρασαν τὸν ἀρραβῶνα τῶν μεταξὺ τῶν δύο τῶν τέκνων, διὰ νὰ ἡμπορέσουν μίαν ἡμέραν . . . ὁ Ἐκτωρ εἶχε μίαν ἀδελφὴν δίδυμον. . .

— Ἀδελφὴν δίδυμον! ἀνέκραξεν ἡ Λουκία.

— Ποῖος ἤξεύρει, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Μορανζῆς, ἂν ὁ δακτύλιος δὲν ἀνῆκεν εἰς ἐκείνην; Ζῆ ἂρὰ γε αὐτὸ τὸ παιδί; ἀπέθανεν; . . .

— Εἶχατε ἀδελφὴν; ἠρώτησεν ἡ Λουκία τὸν Ἐκτορα. Δὲν μού το εἶπατε ποτέ!

— Διότι ποτὲ δὲν το ἐπίστευσα καὶ πολὺ! ἀπήντησεν ὁ Ἐκτωρ. Ὁ Ματθαῖος Μορέν κάτι μού εἶπε μίαν φορὰν. . . ἀλλὰ . . .

— Ἄν ὑπάρχη ἀκόμη δὲν ἤξεύρω, εἶπεν ὁ κ. Μορανζῆς ἄλλ' ὅτι ὑπῆρξε δύναμις νὰ σε διαβεβαιώσω. Τὸ εἶδα εἰς μίαν ἐπιστολὴν τοῦ πατρός σου.

— Ὡ, πῶς ἤθελα νὰ εἶχα μίαν ἀδελφὴν! ἀνέκραξεν ὁ Ἐκτωρ περιχαρῆς.

— Κ' ἐγὼ ἤθελα, ἀπήντησεν ἡ Λουκία. Θὰ εἶχα ἀκόμη μίαν φίλην. . .

— Ἀλλὰ ποῦ εἶνε; Πῶς νὰ τὴν εὑρωμεν;

— Τώρα ποῦ ἔχω τὴν μικρὰν αὐτὴν ἐνδεῖξιν, θὰ προσπαθῶ νὰ τὴν ἀνακαλύψω, εἶπεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, καὶ ἂν δὲν εὑρωμεν τὴν Ἀδελφὴν σου, μικρὴ μου φίλε, ὁ δακτύλιος αὐτὸς σοῦ ἀνήκει ὁλόκληρος.

— Ἀλλὰ . . . εἶπε τὸ παιδίον, καὶ ἐκύτταξε τὴν Λουκίαν.

— Ὡ, σοῦ τὸν χαρίζω μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν, εἶπεν ἡ θυγάτηρ τοῦ ἀρχιεπισκόπου.

— Τότε λοιπόν, Δεσποινίς, θὰ μου κάμετε τὴν χάριν νὰ μού τον φυλάξετε μαζὶ μὲ τὴν πόρπην μου.

Ἐπιστρέψας εἰς τὸ γραφεῖόν του ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, καὶ διευθετῶν τὰ χαρτιά του, ἐσκέπτετο περὶ τῆς παραδόξου ἐκείνης ἀνακαλύψεως.

— Πῶς ὁ δακτύλιος περιῆλθεν εἰς τὰς χεῖρας τῆς Μαριάννας; ἔλεγε καθ' ἑαυτόν. Ἴσως τὸν εὔρεν ὅπως εἶπα. Πολὺ πιθανὸν ὅμως νὰ τὴν τον ἐνεπιστεύθησαν, καὶ τότε θὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ μού δώσῃ τίποτε πληροφορίας, ἱκανὰς νὰ διαφωτίσουν αὐτὸ τὸ μυστήριον. Τέσσαρα ἔτη τώρα ποῦ λείπομεν ἀπὸ τὴν Νάντην, τί νὰ πέγεινεν ἡ Μαριάννα; Πρέπει νὰ προσπαθῶ νὰ μάθω.

Καὶ εὐθὺς ἀμέσως ὁ κ. Μορανζῆς ἔγραψε πρὸς τινὰς φίλους του εἰς Νάντην, παρακαλῶν αὐτοὺς νὰ ζητήσουν πληροφορίας περὶ τῆς ὑποθέσεως, ἢ ὅποια τὸν ἐνδιέφερεν.

Ἀλλ' αἱ προσπάθειαι τοῦ ἀπέβησαν ἄγονοι. Ἦτο γνωστὸν, ὅτι ἡ Μαριάννα Λεδουέν εἶχεν ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν Νάντην, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐγνώριζε ποῦ μετέβη καὶ ποῦ ἔμενεν. Οὕτως ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἠναγκάσθη ἐκὼν-ἄκων νὰ ἀλλάξῃ τὰς ἐρεῦνας του, μέχρι τῆς ἐποχῆς κατατὴν ὁποῖαν ἐσχεδιάζε νὰ κάμῃ ἐν ταξείδιον μέχρι Νάντης, καὶ τότε ἴσως κάτι θὰ ἐμάνθανεν.

Ἀνεκοίνωσεν ὅλα ταῦτα πρὸς τὸν Ἐκτορα. Ἀλλὰ τὸ παιδίον πολὺ ὀλίγον ἀνησύχησεν. Εἴπομεν ὅτι δὲν ἐπίστευσε πολὺ εἰς τὴν ὑπαρξιν τῆς ἀδελφῆς του. Ἀλλως τε τὰς ἡμέρας ἐκείνας προητοιμάζοντο νέαι ἐορταὶ διὰ τὴν ἐπίσημον βάπτισιν τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης καὶ οἱ Ἀκόλουθοι εἶχον τσάσας ἀσχολίας, ὥστε δὲν τοὺς ἔμενε καιρὸς νὰ σκεφθοῦν ἄλλο τι.

Τὴν 6 Ἰουνίου 1811, παραμονὴν τῆς διὰ τὴν βάπτισιν ὁρισθείσης ἡμέρας, ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ ἡ Αὐτοκράτειρα, οἱ ὁποῖοι διέτριβον εἰς τὸ Σαιν-Κλόυ, ἐφθασαν εἰς Παρίσι εἰς ἐν μεγάλην πομπὴν καὶ ἐν τῷ μέσῳ ἀκρατήτου ἐνθουσιασμοῦ.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ὁ Ἐκτωρ καὶ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

20 Ἰουνίου.

ΛΟΝΕΝ γίνονται αἱ ἑξετάσεις. Ὅλα τὰ

ἀθηναῖκά σχολεῖα ἄγουν τὴν μεγάλην ἐτησίαν ἐορτὴν των. Καὶ ἀκούονται φωναίαι-δικαιφάλλουσαι ἄσματα, καὶ ἀντηχεῖ τὸ κλειδοκύμβαλον τὸ ρυθμίζον τὰς κινήσεις τῆς γυμναστικῆς, καὶ φαίνονται πολλάκις διὰ τῶν ἀνοικτῶν παραθύρων αἱ συναθροίσεις ἐκεῖναι περὶ τῶν ἐξεταζομένων, ἀκροατήρια ἀπὸ συγγενεῖς καὶ φίλους παρακολουθούσας μ' ἐνδιαφέρον, μὲ χαρὰν καὶ μὲ ὑπερφάνειαν τὰς ἀπαντήσεις τῶν προσφιλῶν των. . .

Καὶ ἄλλων μὲν σχολείων αἱ ἐξετάσεις ἐτελείωσαν καὶ προσέρχονται τώρα οἱ μαθηταὶ διὰ νὰ μάθουν τοὺς βαθμοὺς των εἰς ἄλλα σχολεῖα αἱ ἐξετάσεις ἐξακολουθοῦν, πλησιάζουσαι εἰς τὸ τέλος εἰς ἄλλα σχολεῖα ἤρχισαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα. . . Ὀλίγαι ἡμέραι ἀκόμη καὶ τὰ πάντα τελειοῦν. Ὅποια ἀνακούφισις δι' ὅλους τοὺς ἐξετασθέντας. . . καὶ ὅποια χαρὰ διὰ τοὺς ἐξετασθέντας ἐπιτυχῶς. . .

Φέτος αἱ ἐξετάσεις μας δὲν εἶχον τὸν συνήθη πανηγυρικὸν χαρακτήρα, — ἐν μέρει τουλάχιστον, διότι αὐταὶ καθ' ἑαυτὰς αἱ ἐξετάσεις εἶνε πάντοτε μία ἐορτή. — Ἐνεκα τῶν ἐθνικῶν περιστάσεων, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐπιτρέπουν μεγάλαν ἐκδηλώσειν χαρᾶς, αἱ ἐξετάσεις γέγοναν ἀπλούστεραι, ἡσυχώτεροι, ἄνευ ἐορταστικῶν διακοσμήσεων καὶ πολλάκις ἄνευ μεγάλων προσκλήσεων. Εἰς τὰ περισσότερα σχολεῖα περιωρίσθησαν εἰς τὰ μαθήματα, μετὰ βίας δὲ συμπεριέλαβον εἰς αὐτὰ καὶ ὀλίγην γυμναστικὴν. Ἐλείψαν δὲ ὁλοσχερῶς αἱ παραστάσεις, αἱ συναυλίας, καὶ ἐν μέρει αἱ ἀπαγγελίαι καὶ τὰ ἄσματα.

Ἀλλ' ἂρὰ γε διὰ τοῦτο αἱ ἐξετάσεις ἦσαν ὀλιγώτερον ἱκανοποιητικαί; Ὁ θρίαμβος τῶν ἐπιμελῶν καὶ τῶν φιλοτιμῶν ἐμειώθη ἐπειδὴ ἔλειψεν ἡ διακοσμησις; Τὸ ἄριστα ἔχασε τάχα τὴν ἀξίαν του ἐπειδὴ ἐδόθη ἀθορύβως; Καὶ ἡ χαρὰ τῶν γονέων καὶ τῶν τέκνων δὲν ἦτο τόσον ζωηρὰ ὅσον καὶ ἄλλοτε;

Ὡ, εἶμαι βέβαιος ὅτι, ἂν ἠρώτων τοὺς ἐξετασθέντας θὰ μοι ἀπεκρίνοντο δι' ἑνὸς στόματος: «Αἱ ἐξετάσεις μας καὶ φέτος

ἦσαν χαρμόσυνοι καὶ πανηγυρικαί.» Καὶ μόνον ὅσοι ἀπέτυχαν, μόνον ὅσοι δὲν ἐπροβιάσθησαν, θὰ ἐψιθύριζον κινούμεντες μελαγχολικὰς τὰς κεφαλὰς: «Ὁχι, αἱ ἐξετάσεις ἦσαν φέτος λυπηραὶ καὶ πένθιμοι!»

Καυχῶμαι ὅτι οἱ φίλοι τῆς Διαπλάσεως, ὅλοι ἀνεξαιρέτως, ἀνήκουν εἰς τὴν πρώτην κατηγορίαν. Αὐτοὶ ἐπροβιάσθησαν, καὶ διέπρεψαν καὶ ἐθρίαμβυσαν, ὅπως πάντοτε. . . Τοὺς βλέπω ἐνώπιόν μου νοερώς, τοὺς κυττάζω μὲ ὑπερφάνειαν καὶ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδίας μου τοὺς εὐχομαι: Καὶ εἰς ἀνώτερα!

20 Ἰουνίου.

Καὶ μετὰ τὰς ἐξετάσεις, τὰ βραβεῖα, οἱ βαθμοί, τὰ δῶρα, καὶ προπάντων τὸ μέγα βραβεῖον τῆς ἡσυχίας καὶ τῆς ἀναπαύσεως.

Ἰδοὺ, ἔφθασαν αἱ διακοπαί. Διὰ πολλοὺς ἤρχισαν ἡδὴ διὰ τοὺς ἄλλους ἀρχίζου μετ' ὀλίγον. . .

Καιρὸς νὰ πραγματοποιηθοῦν τὰ ὄνειρα, τὰ ὅποια ἐγίνοντο καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ἔτους. Τί εὐτυχεῖς ποῦ εἶνε, ὅσοι θὰ ὑπάγουν εἰς τὰς ἐξοχὰς καὶ εἰς τὰς παραλίας καὶ θὰ ζήσουν ὀλίγους μῆνας ζωῆς φαιδρᾶς, δροσερᾶς, ἀμερίμνου. . . Τί εὐτυχεῖς ποῦ εἶνε, ὅσοι θὰ ταξιδεύσουν καὶ θὰ διασκεδάσουν καὶ θὰ ἰδοῦν κόσμον. . . Τί εὐτυχεῖς ποῦ εἶνε, ὅσοι θὰ καταγίνουν εἰς τὰς προσφιλεῖς των ἀσχολίας καὶ θὰ ἀναγινώσκουν ὥρατα βιβλία, καὶ θὰ ζωγραφίζου καὶ θὰ κάμνουν ἐργασίαι, καὶ θὰ καταρτίζου συλλογὰς. . . Τί εὐτυχεῖς ποῦ εἶνε, ὅσοι μὲ ἡσυχον τὴν συνείδησιν ἀναπαύονται τώρα συλλέγοντες δυνάμεις διὰ τοὺς νέους ἀγῶνας τοῦ προσεχοῦς φθινοπώρου. . .

Ἀλλὰ πόσον θὰ εἶνε εὐτυχέστεροι ἀσυγκρίτως, ὅσοι δὲν θάφθουν τὸν πολυτιμὸν αὐτὸν καιρὸν νὰ χαθῇ ἐπὶ ματαίῳ, ὅσοι θὰ φροντίσουν νὰ μὴ λησμονήσουν τίποτε, ὅσοι θὰ θελήσουν νὰ μάθουν ὅτι δὲν μανθάνουν εἰς τὸ σχολεῖον, ὅσοι θὰ χρησιμοποιήσουν τὰς διακοπὰς διὰ νὰ γίνουν καλλίτεροι ἢ ὅτι ἦσαν, πλουτίζοντες πάντοτε τὸν νοῦν των, διαπλάττοντες πάντοτε τὴν καρδίαν των! . .

Ἀδελφερόν.

Διὰ τὸν ἐξυπνὸν Γιαννάκη, ὁ ὁποῖος ἐπροβιάσθη καὶ φέτος μὲ ἄριστα, ἤρχισαν ἀπὸ τώρα αἱ ἀπολαύσεις τῶν διακοπῶν.

Ἀπόψε ἐκάθητο μὲ τοὺς γονεῖς του καὶ μὲ ἄλλους φίλους των εἰς τὸ Ἀϊφ καὶ ἐτρῶγαν παγωτά.

Ἐξαιρετικῶς πολλοὶ ἦσαν οἱ ἐπαίται, οἱ ὅποιοι τοὺς ἐπλησιάζον ζητοῦτες ἐλεημοσύνην. Μετ' ὀλίγον ἐξηγγλήσαν ὅλας των τὰς πεντάρας, καὶ ἐν τούτοις ἤρχοντο ἀκόμη ἐπαίται.

— Περίεργον πρᾶγμα! εἶπε τότε

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΜΕΛΙΣΣΑ

Τὴν μέλισσάν ἀπαντήσανε
παιδιά καὶ τὴν ρωτήσανε:

— Εὐλογία σὲ βαφτίσανε,
τὰ αἶτια ποῖα ἦσαν;

— Ποτέ μου δὲν ἀμέλουν
τὸ ἔργον πῶχει ἢ μέλισσα
κι' ὅπου νὰ ζῇσιν θέλουν,
δὲν ἐδραψα, ὠφέλιμα.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

κάποιος! πού βρέθηκαν απόψε τόσοι — παῖτες!

Καὶ ὁ Γιαννάκης,

— Πρέπει νὰ εἶνε κάποια ἐπέτειος σήμερα καὶ δὲν το ξέρουμε!

«Οχι ἡ ἀργία, ἀλλ' ἡ συνεχὴς ἐναλλαγή τῆς ἐργασίας ἀποτελεῖ τὴν ἀληθῆ ἀνάπαυσιν. Ἐκουράσθης γράφων; Διάβασε! Ἐκουράσθης ἀναγινώσκων; Ζωγράφισε! Ἐκουράσθης ζωγραφίζων; Παίξε πιάνο!

Μία ἡμέρα ἀργίας, κουράζει περισσότερο ἀπὸ ὁλόκληρον ἐβδομάδα ἐργασίας.

Φ.

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ

[Γερμανικὴ Παράδοσις]

Εἶνε πολὺς—πολὺς καιρὸς—τόσος πολὺς, ὥστε δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ μετρήσῃ τὰ χρόνια πού πέρασαν ἀπὸ τότε, —ὅταν εἰς ἓν μικρὸν χωρίον τῆς Ἰουδαίας ἐξοῦσε μία γραία, ἡ ὁποία εἶχε χάσῃ τὸν ἀνδρα τῆς καὶ εἶχε μείνῃ χήρα μὲ δώδεκα παιδιά, δώδεκα ἀγόρα, τὸ ἐν ωραιότερον καὶ φρονιμώτερον ἀπὸ τὸ ἄλλο. Εἶχαν καλὴν ἀνατροφήν, καλὰ αἰσθήματα, καὶ ἀγαποῦσαν πολὺ τὴν μητέρα των. Ἀλλ' ἐκεῖνη ἤξευρεν ὅτι τὰ προτερήματα αὐτὰ δὲν ἀρκοῦν διὰ νὰ ζήσῃ κανεὶς, καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχε χρήματα νὰ τοὺς δώσῃ, ἀπεφάσισε μὲ μετὰ τὴν λύπην νὰ τα χωρίσῃ καὶ νὰ τα ξενιτεύσῃ, διὰ νὰ κερδίσουν ἄλλοι τὰ πρὸς τὸ ζῆν μὲ τὴν ἐργασίαν των.

— Εἶσαι ὁ μεγαλύτερος, εἶπε μίαν ἡμέραν πρὸς τὸ Πέτρον τῆς· πρέπει νὰ υπάγῃς εἰς κανένα μέρος νὰ εὕρῃς ἐργασίαν, διὰ νὰ κερδίξῃς ὅ,τι σοῦ χρειάζεταιαι. Τὰ ἀδελφία σου θάκοιμῃ σου ὑπερὰ τὸ παράδειγμά σου.

Ὁ Πέτρος ἀνεχώρησε. Καθὼς ἐπερνοῦσεν ἓνα δάσος πυκνόν, ἐξηπλώθη κάτω ἀπὸ ἓνα δένδρον ἀναπαυθῆ, ἦτο πολὺ κουρασμένος καὶ δὲν εἶχε φάγῃ ἀκόμη τίποτε, —καὶ σὲ ὀλίγον ἀπεκοιμήθη.

Ὅταν ἐξύπνησεν, εἶδε πλησίον τοῦ ἓνα παιδὶ πάρα πολὺ ὠραῖον, τὸ ὁποῖον τὸν ἠρώτησε πῶς εὕρισκετο μόνος εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ διατὶ ὑπῆρχον ἔχνη δακρύων ἐπάνω εἰς τὸ μάγουλό του.

Ὁ Πέτρος τῷ διηγήθη τὴν ἱστορίαν του.

— Ἡ μητέρα μου, τῷ εἶπε, μ' ἐστελεῖ νὰ εὕρῃ ἐργασίαν. Θέλω νὰ γίνω καλὸς ἄνθρωπος καὶ νὰ ἀξιώθω νὰ ἰδῶ μίαν ἡμέραν τὸν Μεσσίαν, πού περιμένουν οἱ ἄνθρωποι.

— Ἀκολουθήσε με, εἶπε τὸ παιδί, καὶ ἐγὼ θὰ σε παρηγορήσω.

Ὁ Πέτρος ἐσηκώθη καὶ ἠκολούθησε τὸν ὁδηγόν του, ὁ ὁποῖος τὸν ἔφερεν εἰς ἓνα σπήλαιον, πού ἔφεγγε καὶ ἀστρο-

βολοῦσεν ὄλῳ ἀπὸ πολυτίμους λίθους. Ἐκεῖ μέσα ὑπῆρχαν γύρω-γύρω τοποθετημένα δώδεκα κρεβάτια ἀπὸ ἐλεφαντοκόκαλον, μὲ στολίδια χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ.

Ὁ Πέτρος, καθὼς τοῦ ἔδωσε τὴν ἄδειαν τὸ ὠραῖο παιδί, ἐξηπλώθη εἰς ἓν ἀπὸ τὰ κρεβάτια καὶ ἀπεκοιμήθη, ἐνῶ τὸ παιδί τὸν ἐκύτταζε μὲ ἀγάπην καὶ μὲ γλυκύτητα.

Ὅταν ἐξύπνησε, εἶδε ὅτι καὶ τὰ ἄλλα κρεβάτια ἦσαν γεμάτα. . . . Ἐκοιμῶντο ἐπάνω τὰ ἑνδεκα ἀδελφία του, τὰ ὁποῖα ἐξύπνησαν τὴν ἰδίαν στιγμήν. Τὰ εἶχε φέρῃ ἐκεῖ τὸ ὠραῖον παιδί, τὸ ἓνα κατόπι τοῦ ἄλλου.

Καὶ καθὼς ἐκυττάζοντο μὲ θαυμασμόν καὶ ἀπορίαν, ἤκουσαν μίαν φωνήν, ἡ ὁποία ἔλεγε:

«Αὐτὸς εἶνε ὁ ἀγαπητός μου υἱός, τὸν ὁποῖον στέλλω εἰς τὴν γῆν, διὰ νὰ φέρῃ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἀγάπην εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ἀκολουθήσατέ τον!»

Κάποιος ἐπαρουσιάσθη τότε ἐμπροσθέν των. . . Ἦτο νέος, ἀλλ' ἀμέσως ἐγνώρισαν τὸ ὠραῖον παιδί, πού εἶχαν ἴδῃ τότε. Ἦτο ὁ Μεσσίας!

Τὰ δώδεκα ἀδελφία εἶχον κοιμηθῇ εἰς τὸ σπήλαιον μέχρι τῆς ἐλεύσεώς του.

Τὸν ἠκολούθησαν λοιπὸν καὶ ἀπὸ τότε ὠνομάσθησαν «οἱ δώδεκα Ἀπόστολοι.» (Grimm) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Η ΜΙΚΡΑ ΜΑΓΙΣΣΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

«Ω! Νὰ μία μικρὴ Γυφτοπούλα! Τί παράξενα φορέματα πού ἔχει! ἀλλὰ καὶ τί εὐμορφὴ πού εἶνε. . . Αὐτὴ τῇ Γυφτοπούλα ἐγὼ δὲν τη φοβοῦμαι καθόλου. Κυρία Γυφτοπούλα, εἰμπορεῖς, σὲ παρακαλῶ, νὰ μου πῇς τὴν τύχη σου; — Μάλιστα, μικρὴ μου κύριε. Πρῶτα λοιπὸν μάθε ὅτι εἶσαι πολὺ περίεργος.

— Ἔτσι ἔ; καὶ ἀπὸ πού τὸ ἐννοεῖς αὐτό, παρακαλῶ;

— Ἄ, μὴν ἐρωτᾷς! Ἐγὼ τὰ ἐννοῶ ὅλα! ἐγὼ εἶμαι μάγισσα! Νὰ παρδείγματός χάριν! ξέρω ὅτι ἄμα βλέπῃς Γύφτισσα, τρέχεις γιὰ νὰ σοῦ πῇ τὴν τύχη σου. . . ξέρω ὅτι εἶσαι πολὺ ἀμελής καὶ πολὺ ἀκατάστατος.

Χθὲς δὲν ἤθελες νὰ μελετήσῃς τὰ μαθήματά σου; καὶ ἀφ' οὗ σὲ ἐκατάφερε ἡ μητέρα σου μὲ πολλὰς ὑποσχέσεις καὶ μὲ λίγες ξυλίες, ἔφαχνες δύο ὥρες διὰ νὰ βρῇς τὰ τετράδιά σου καὶ τὰ βιβλία σου!

— Ναί, ἀλήθεια! περιεργὸν πράγμα νὰ το ξέρῃς. . .

— Βλέπεις; Καὶ σημείωσε ὅτι δὲν ἤξεύρω μόνον τὰ παρασμένα, ἀλλὰ καὶ τὰ μέλλοντα. Ἄν ἐξακολουθήσῃς ἔτσι, θὰ γίνῃς ἓνας ἄνθρωπος ἀμαθὴς καὶ ἄχρηστος. . . Για νὰ ἰδῶ τώρα τὸ χέρι σου. . . Πῶ, πῶ, τί ἐλκεῖν ὁ χέρι. Πρῶτον εἶνε λερωμένο· θὰ πῇ λοιπὸν ὅτι δὲν ἀγαπᾷς τὴν καθαριότητα. Ἰδὲς σὲ τί χάλι εἶνε τὰ δακτυλά σου, ἀπὸ τὰ μελάνια! θὰ πῇ ὅτι δὲν προσέχεις διόλου ὅταν γράφῃς. . . Ἀμὲ αὐτὰ τὰ ξεγδάρματα ἐδῶ, τί εἶνε; Φκίνεται ὅτι εἶσαι πολὺ ἄτακτος καὶ πολὺ ἀπρόσεκτος. . . Ἄ, μικρὴ μου κύριε! ἔχεις ἓνα σωρὸ ἐλαττώματα! καὶ ἂν δέν τα διορθώσῃς γρήγορα, ἡ τύχη σου θὰ εἶνε τόσῳ κακῇ, μὰ τόσῳ κακῇ, πού φοβοῦμαι νὰ σοῦ τὴν πῶ!

— Μὲ τρομάζεις, κυρία μάγισσα! . .

— Ἐπειτα βλέπω ὅτι εἶσαι καὶ λαίμαργος! Καὶ ἂν δέν ἀπατῶμαι, τὴν περασμένη Κυριακὴ ἄνοιξες κρυφὰ τὸ ἐρμάρι καὶ ἔφαγες τὸ μισὸ βάζο τοῦ γλυκοῦ. . .

— Ἔ, αὐτὸ πειά, κυρία Μάγισσα, θὰ σοῦ το εἶπε χωρὶς ἄλλο ἡ ἀδελφὴ μου, ἡ Φρόσω. . . Μόνον αὐτὴ τὸ ξέρει. . .

— «Οχι! ὄχι! ἐγὼ αὐτὴ τῇ Φρόσω δὲν τὴν ἤξεύρω. . . σοῦ ὁρίζομαι ὅτι δὲν τὴν εἶδα ποτέ, παρὰ μονάχα. . . εἰς τὸν καθρέπτη!

— Μπᾶ! ἐσύ εἶσαι, Φρόσω; Χά, χά, χά! Ἄμ πού νὰ σε καταλάβω μὲ αὐτὰ τὰ φορέματα καὶ μὲ αὐτὴ τὴ φωνή! . . . Μ' ἐτρόμαξες, καϊμένη!

Καὶ πῶς σοῦ ἦλθε ἡ ἰδέα νὰ γίνῃς Μάγισσα;

— Διὰ νὰ σοῦ πῶ τὴν τύχην σου! Νὰ πού σοῦ τὴν εἶπα! Πῶς σου φαίνεται, ἔ;

«Οχι! ἤθελες νὰ σοῦ πῶ τὲς ψευτεῖς πού σοῦ εἶπε ἐκεῖνη ἡ Γύφτισσα τότε, πού τῆς ἔδωσες μία δεκάρα· θυμᾶσαι; Εἰς τὸ ἐξῆς νὰ πιστεύῃς μόνον ἐκείνους, πού σοῦ λέγουν τὴν τύχην σου δωρεάν. Αὐτοὶ δὲν ἔχουν συμφέρον νὰ σε κολακεύουν καὶ νὰ σε γελάσουν. Καὶ ἡ καλλίτερη πληρωμὴ πού ἔχεις νὰ τοὺς κάμῃς, εἶνε τὸ νὰ προσπαθήσῃς νὰ διορθώσῃς τὰ ἐλαττώματά σου.»

Η ΕΥΧΗ ΤΩΝ ΓΟΝΕΩΝ

Ἡ πολυτίμητη εὐχὴ μὲς 'ς τὼν γονιῶν μας τὴν ψυχὴ τὴν ὥρα πού γεννιέται, τρέμουν τὰ σύμπαντα, καὶ ἐκεῖ μὲ ψαλμωδῖαν μυστικὴν ὁ Πλάστης λειτουργεῖται.

Καὶ ὁποῖος ἀπολαύσῃ αὐτὸ τὸ φυλαχτὸ τὸ ζηλευτό, ὅπου σταθῇ καὶ πᾶν, τὸν προστατεύει ὁ Χριστὸς καὶ ἄγγελος φύλακας πιστὸς κοντὰ του ἀγρυπνάει.

Καὶ τὸ παιδί, πού ἐπιθυμεῖ εὐτυχισμένο, μὲ τιμὴ χρόνια πολλὰ νὰ ζήσῃ, φροντίδα του ἔχει μοναχὴ πῶς τὼν γονιῶν του τὴν εὐχὴ μὴ μῆρα ν' ἀποκτήσῃ.

I. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΑΔΑΣ]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 205)

«Ἡπατώμην. Ἡ Βέρθα ἦτο ἀκόμη εἰς τὸ σπῖτι τῆς νουνᾶς τῆς καὶ δὲν ἤξευρεν ἀπολύτως τίποτε. Ὅλα τὰ εἶχε κάμῃ ὁ πατέρας τῆς. Μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ ἐλυπεῖτο ἡ Βέρθα ἂν ἐπέστρεφε καὶ δὲν μ' εὕρισκε, ἔβαλε παντοῦ εἰδοποιήσεις καὶ προκηρύξεις τὴν ἀμοιβήν. Ἐμέτρησε τὰ πενήντα φιορίνια εἰς τὸν Ἀτσιγγάνον καὶ κατόπι δέταξε νὰ με πλύνουν, νὰ μεβάλουν εἰς τὸ σπιτάκι μου καὶ νὰ με κλείσουν ἐκεῖ διὰ νὰ μὴ ξαναφύγω, ἕως νὰ ἐπιστρέψῃ ἡ μικρά μου κυρία.

«Πραγματικῶς, τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐπέστρεψεν ἡ Βέρθα. Ἀλλ' ἄμα ἔμαθε τὰ συμβάντα, δὲν ἐχάρη τόσο διὰ τὴν ἀνεύρεσιν, ὅσον ἐθύμωσε διὰ τὴν φυγὴν μου. Ἐδέλαξα, διὰ νὰ τὴν κάμω νὰ ἐνοήσῃ ὅτι δὲν ἤθελα νὰ φύγω, ἀλλ' ἀπλῶς νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν μητέρα μου καὶ νὰ ἐπιστρέψω, τίποτε! Ἐδοκίμασα νὰ τὴν χαϊδέσω, τίποτε! Δέν με ἤθελε πλέον. Καὶ τὴν ἤκουσα πού ἔλεγεν εἰς τὴν διδασκάλισάν τῆς, ὅτι ὁ πατέρας τῆς δὲν ἔκαμε καλὰ νὰ προκηρύξῃ ἀμοιβήν, ὅτι ἦτο μεγάλη ἀνοησία νὰ δώσῃ πενήντα φιορίνια δι' ἐμέ, ὅτι δὲν ἤξιζα οὔτε μίαν πεντάραν, ὅτι μοῦ ἐταίριαζε νὰ ζῶ μὲ Ἀτσιγγάνους καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ μάθῃσιν ἐκεῖ. Καὶ εἰς τὸ ἐξῆς δὲν με ἔλεγε πλέον Ἀσπρούλαν, ἀλλὰ Ἀτσιγγάναν!

«Ἐτελείωσε! Ἡ Βέρθα δὲν μάγα- πούσε πειά! Ἀλλ' ὄχι τόσο ἐξ αἰτίας τοῦ σφάλματός μου, ὅσον ἐξ αἰτίας ἐνὸς μικροῦ ἀσχημοτάτου πιθήκου, πού εἶχε φέρῃ ἀπὸ τὸ σπῖτι τῆς νουνᾶς τῆς καὶ πού τὸν ἔκρατο εἰς αἰωνίως εἰς τὰ χέρια τῆς. Τὸν ἔλεγον Πούκ. Τί κακὸς πού ἦτο!

Ἀνέβαινε ἐπάνω εἰς τὴν ράχην μου, μοῦ ἐτραβοῦσε τὸ ὑπογένηιον καὶ τὴν οὐράν, ὄλῳ μ' ἐπείραζεν, ἐνῶ ἡ Βέρθα ἐγελούσε, πού ἐξακαρδίζετο.

«Δυστυχῆς Ἀσπρούλα! πού κατήντησες! Νὰ γίνῃς τὸ παίγιον ἐνὸς βρωμοπιθήκου! Τώρα ὅμως ὁ παπαγάλος πρὸς αὐτὸν ἔλεγε τὸ εἰρωνικόν του ἐκεῖνο:

«— Δὲν θὰ βαστάξῃ πολὺ! Καὶ αὐτὸ θὰ περάσῃ!»

«Καὶ μαζὶ μὲ τὴν ἀγάπην [τῆς Βέρ- θας, ἐτελείωσεν ὁ σεβσμός καὶ αἱ πε-

ριποιήσεις τῶν ἄλ- λων. Οὔτε μ' ἐπλυναν, οὔτε μ' ἐκτένιζαν πλέον. Πᾶνε καὶ οἱ φίλοι καὶ ἡ κορδέ- λες καὶ ὅλα! Δέν ἤμουν πλέον ἡπα- νευγενεστάτη καὶ ὑψηλοτάτη δεσ- ποινὴς Ἀσπρούλα! Ἦμουν μία πα- ληγιόδα, καὶ τίπο- τε περισσότερον. . .

«Μ' ἐβγαλαν ἀπὸ τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο περίτερον καὶ μ' ἔβαλαν εἰς τὸν πρῶτόν μου σταῦλον. Μόνον ἡ Ροδοῦλα ἀπέμεινε καλὴ πρὸς ἐμέ καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μὲ ἐχά- δευε, ἔτσι, σὰν νὰ ἔκαμνεν ἐλεημο- σύνην. . . Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἐπρόκει- το τώρα νὰ ὑπαν- δρευθῇ, καὶ δὲν εὐ- καιροῦσε νὰ συλ- λογίζεταί πολὺ τὴν δυστυχὴ Ἀσπρούλαν.

«Ἄ! ἂν εἶχα τοῦλάχιστον τὸν Πιστόν! Ἀλλὰ πού ἦτο; τί ἔκα-

μνε; Κανεὶς εἰς τὸ σπῖτι δὲν ὠμιλοῦσε δι' αὐτόν, κανεὶς δὲν τὸν ἐσυλλογίζετο, ἐκτὸς ἀπὸ ἐμέ, καὶ ἴσως ἀπὸ τὸν Μαρμούνθ, διότι μόλις μ' ἔβλεπεν ἀπὸ μακριά, ἐκουνούσε τὴν ἀλυσίδα του καὶ ἐγαυγίξε μανιωδῶς. Τὰ εἶχε μαζὶ μου, διότι ἐγὼ ἐπροξένησα τὴν ἀπώλειαν τοῦ μικροῦ τοῦ φίλου. Εἶχε δίκαιον! ὅλα τὰ κακὰ ἐξ αἰτίας μου προήλθον, καὶ ἡ σκέψις αὐτὴ προπάντων μ' ἐλύπει καὶ μ' ἔκα- μνε δυστυχῇ.

«Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ἐπεριπατοῦσα με- λαγχολικῇ εἰς τὸν κήπον, μ' ἐπλησία- σεν ἡ Βέρθα, ὁ πατέρας τῆς καὶ ἓνας

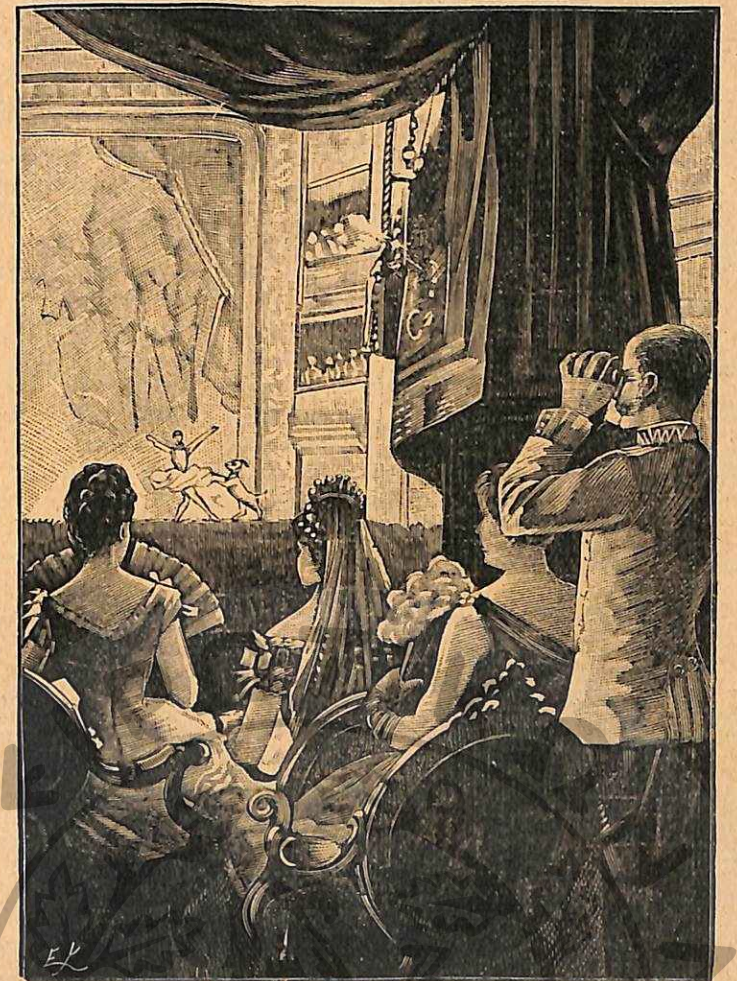
ἄλλος κύριος. Ἀπὸ τὴν συνομιλίαν των ἐνόησα ὅτι ὁ κύριος αὐτὸς ἦτο διευθυ- ντὴς τοῦ Μεγάλου Θεάτρου τοῦ Μελο- δράματος.

«— Καὶ τί θάναθιάσεται τώρα εἰς τὴν σκηνήν, κύριε διευθυντά; ἔλεγεν ὁ πατέρας τῆς Βέρθας.

«— Ἐνα παλαιὸν ἔργον, κύριε κόμη, ἀλλὰ πολὺ εὐμορφον: τὴν Ἀφροδί- ταν τοῦ Πλάτωνα.

«— Ἄ, ἄ! ἔχει χαριτωμένην μουσι- κήν, πραγματικῶς!

«— Θὰ πᾶμε, μπαμπά.

«Ὁ Αὐτοκράτωρ μὲ ὄλην τὴν αὐτοκρατορικὴν οἰκογένειαν παρεῦρεθ' εἰς τὴν πρώτην παράστασιν.» (Σελ. 214, στήλ. 6.)

«— Βεβαίως, κόρη μου. —Καὶ πότε θὰ εἶνε ἡ πρώτη παράστασις, κύριε διευθυντά; — Δὲν ἤξεύρω ἀκόμη. Μὰς λείπει μία ἡθοποιός, μία ἡθοποιός πολὺ σπου- δαία: ἡ γίδα. Πρέπει νὰ εἶνε πολὺ—πολὺ ὠραία! (Τότε μ' ἐκύτταξε) ἄ, νὰ μία γίδα πού θὰ μας ἔκαμνε περίφημα!

«— Βέρθα, κόρη μου, εἶπεν ὁ κόμης· παραχωρεῖς τὴν Ἀσπρούλαν σου εἰς τὸν κύριον;

«— Ὡ, πολὺ εὐχαρίστως. Νὰ τὴν πάρτε, κύριε διευθυντά. Εἰμπορεῖτε νὰ τὴν κρατήσετε ὅσῳ θέλετε, γιὰ πάντα. Ἐγὼ δὲν τὴν θέλω πειά! τὴν ἐδαρέθηκα.»

«Ὁ διευθυντής, πλήρης χαρᾶς, μ' ἔφερεν ἀμέσως εἰς τὴν ἀμαξάν του. Ἡ ἀχάριστος Βέρθα οὔτε κἀν ἐγύρισε νὰ με ἀποχαιρετίσῃ! Μὲ εἶχε βαρεθῇ... Ἀ, πόσον εἶχε δίκαιον ὁ παπαγάλος!

Θ'.

«Εἰς τὸ ἐξῆς ἤμουν μέλος τοῦ Μελοδραματικοῦ θιάσου τοῦ Μεγάλου Θεάτρου, φαντάσου!

«Μ' ἐπεριποιήθησαν πολὺ. Μοῦ ἔδωσαν ἓνα δωμάτιον καθαρὸν καὶ κομψόν, ποῦ ἔβλεπεν πρὸς ἓνα κήπον ὅλῳ τριανταφυλλίᾳ. Ὅταν μ' ἐδύαζαν ἔξω, διὰ νὰ μὴ κρυώσω, μοῦ ἐφορούσαν ἓνα μανδύαν ἀπὸ τόσχαν κυανῆν, ὁ ὁποῖος εἶχεν εἰς μίαν γωνίαν ἐν ἐθνόσημον χρυσοκέντητον καὶ τρία γράμματα Μ. Θ. Μ. (δηλαδή: Μέγα Θεάτρον Μελοδράματος). Μοῦ ἔδιδαν τὴν καλλιτέραν τροφὴν καὶ εἰς τὰς δοκιμὰς οἱ ἡθοποιοὶ μοῦ ἐγλυκομιλοῦσαν καὶ μ' ἐχάιδευαν, προπάντων αἱ κυρίαί.

«Γρήγορα ἐσυνείδησα τὰ πράγματα τοῦ θεάτρου: τὰ ψεύτικα δένδρα, τὰ χάρτινα σπίτια, τὰ ζωγραφισμένα φεγγάρια, τοὺς ἡθοποιούς που ὅλῳ τραγωδοῦν, — καὶ ὅταν ἀποπνήσκουν ἀκόμη! — τὸν υποβολέα πού τοὺς ψιθυρίζει τὰ λόγια, τὸν διευθυντὴν τῆς ὀρχήστρας μὲ τὸ ραβδί του... Εἰς τὴν ἀρχὴν ὅλ' αὐτὰ μοῦ ἐφαίνοντο ἀστεῖα καὶ ἀνόητα· ἀλλ' ὕστερα μοῦ ἐφαίνοντο εὐμορφα καὶ διασκεδαστικά.

«Δὲν ἤξευρα καλὰ-καλὰ τί πρᾶγμα ἦτο αὐτὴ ἡ Ἀφροδίτη τοῦ Πλάτωνος, ὅπου θὰ ἐπαίξατο ἐγώ. Δὲν μ' ἐλεγαν πλέον Ἀσπρούλαν, ἀλλὰ Μπέλλαν, διότι εἰς τὸ θέατρον, ὅπως ὅλα, καὶ τὰ ὀνόματα εἶνε ψεύτικα. Ἡ βαπτιστικὴ τοῦ κυρίου διευθυντοῦ ὑπεκρίνετο αὐτὴν τὴν Δινόραν. Καὶ ἐνῶ τὴν ἡμέραν ἐφορούσε τὰ ωραιότερα ἐνδύματα, τὸ βράδυ ἔβαζε κατὰ παληόρρουχα, ἔλυνε τὰ μαλλιά της καὶ ἔκαμνε τάχα τὴν τρελλήν, ἐνῶ ἐγὼ ἔπρεπε νὰ κάμνω ὅτι τῆς φεύγω, διὰ νὰ με κυνηγᾷ ἐπάνω εἰς τοὺς ψεύτικους ἐκείνους βράχους... Τί περίεργα πράγματα!

«Αἱ δοκιμαὶ διήρκεσαν δύο εβδομάδας. Τελος πάντων ἦλθε καὶ ἡ ἡμέρα τῆς παραστάσεως. Δὲν εἶχα κανένα φόβον καὶ ἤμουν βεβαία ὅτι θὰ ἔκαμνα καλὰ τὸ μέρος μου — καὶ μάλιστα ὅχι ὅπως οἱ ἄλλοι ἡθοποιοί, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ υποβολέως!

«Ἡ παράστασις ἔγινε θαυμάσια! Τὸ θέατρον ἐγέμισεν ἀπὸ κυρίους καὶ κυρίας, οἱ ὁποῖοι ἐχειροκροτοῦσαν ὀλονὲν καὶ ἔρριπτον ἀνθοδέσμες. Περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἐχειροκροτοῦσαν τὴν Δινόραν καὶ ἐμέ. Ἡ Δινόρα ἐχαιρετοῦσεν ἐχαιρετοῦσα καὶ ἐγώ. Κάποιος τότε ἔρριψε μίαν ἀνθοδέσμη καὶ ἐφώνησε: «Διὰ τὴν γίδαν!» Ἐπεσεν ἱσα-ἱσα ἐμ-

πρὸς εἰς τὰ πόδια μου καὶ ἐνόμισα ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν φάγω. Καὶ ἤρχισα πραγματικῶς, ἐνῶ ὁ κόσμος ἐγελοῦσε καὶ ἐχειροκροτεῖ ἀκόμη περισσότερο.

«Τὴν ἄλλην ἡμέραν παρεστήσαμεν πάλιν καὶ τὸ κοινὸν ἔμεινε κατευχαρίστημένον, ὅσον καὶ τὴν πρώτην φορὰν. Μοῦ ἔρριψαν πάλιν μίαν ἀνθοδέσμη, ἡ ὁποία εἶχεν εἰς τὴν μέσην ἓνα μαρούλι, καὶ γύρω-γύρω διάφορες σαλάτες!...

«Ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα ἐπαίξαμεν καθεβράδυ τὴν Ἀφροδίτην τοῦ Πλάτωνος — καὶ καθεβράδυ εἶχα τὴν ἀνθοδέσμη μου.

«Ἀλλὰ ὕστερα, ἐπειδὴ τὸ κοινὸν βαρύνεται νὰ βλέπῃ ὅλῳ τὰ ἴδια πράγματα, ἀνεβιάσθη εἰς τὴν σκηνὴν κάτι τι πολὺ διαφορετικόν. Ἦτο ἓνα μπαλέτον· οἱ ἡθοποιοὶ δὲν ὠμιλοῦσαν, δὲν ἐτραγοῦσαν, ὅλῳ ἐχόρευον. Ἦσαν καὶ πολλοὶ ἀστίζγανοι, ἀλλὰ ὅχι σὰν ἐκείνους πού με εἶχαν κλέψῃ· αὐτοὶ ἦσαν ὠραῖοι καὶ ἐφορούσαν λαμπρὰ ἐνδύματα. Ἦτο καὶ μία ὠραία κόρη, ἡ ὁποία ὠνομάζετο Ἐσμεράλδα καὶ ἐχόρευε καλλιτέρ' ἀπὸ ὅλους. Ἐγὼ ἤμουν ἡ γίδα τῆς καὶ μ' ἐλεγαν Τζαλῆ. Εἶχα πολὺ μεγαλύτερον ρόλον ἀπὸ τὴν πρώτην φορὰν, διότι ἐχόρευα, ἐτυμπάνιζα καὶ συνέθετα μίαν λέξιν μὲ γράμματα. Διὰ τὸν ρόλον αὐτὸν μοῦ εἶχαν χρυσώσῃ ὅχι μόνον τὰ κέρατα, ἀλλὰ καὶ τὰ πόδια· ὥστε ἤμουν ὠραιότερα ἀπὸ κάθε ἄλλην φορὰν.

«Μ' ἐχειροκρότησαν πολὺ εἰς αὐτὸ τὸ μπαλέτον. Ὁ Αὐτοκράτωρ μὲ ὄλην τὴν αὐτοκρατορικὴν οἰκονομίαν παρευρέθη εἰς τὴν πρώτην παράστασιν. Καὶ ἅμα ἐτελείωσε, τὰ ὑψηλὰ αὐτὰ πρόσωπα ἐξέφρασαν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ με ἴδουν ἐκ τοῦ πλησίον. Μὲ ὡδήγησαν λοιπὸν εἰς τὸ αὐτοκρατορικὸν θεωρεῖον, μαζί με τὴν Ἐσμεράλδαν.

[Ἐπεταί συνέχεια]

KIMON ΔΑΚΙΔΗΣ

ΖΑΒΟΥΛΩΝ

[Ἱστορικὸν διήγημα]

(Συνέχεια καὶ τέλος: ἴδε σελ. 206).

— Λοχαγέ μου, δὲν ἐκράτησα τὸ λόγον μου... δὲν ἀπέθανα... ἀλλ' ἐπροσπάθησα, βεβαιωθῆτε, ὅσον ἠμπόρεσα!... Δὲν ἦτο λάθος μου, σὰς το ὀρκίζομαι! Λοχαγέ μου, ἐλπίζω νὰ εἶμαι εὐτυχέστερος ἄλλοτε... Κάμετέ μου τὴν χάριν, νὰ μου δώσετε ἀκόμη μίαν μικρὰν πίστωσιν!

Μοὶ ἐφάνη κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν τὸσον μεγαλοπρεπές, τὸσον ὠραῖος ἐν τῇ ἀνδρείᾳ μου, ὥστε δὲν ἐκράτηθην τὸν εἰλυσμα μὲ τοὺς βραχίονας πρὸς τὰ στήθον μου καὶ τὸν ἐνηγκαλίσθην!

Καθ' ὅλον τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τοῦ πολέμου ἔδειξε τὴν αὐτὴν διαγωγὴν, ἀνεδείχθη ἀληθὴς Ἡρώς!

«Ὅπου ὁ κίνδυνος, ἐκεῖ ὁ Ζαβουλὼν ὤρμα ἀκράτητος· ὅλοι οἱ ἄνδρες τοῦ συντάγματος τὸν ἐνόμιζον τρελλόν. Περιεγέλα τὸν θάνατον, τὸν ὁποῖον παντοῦ ἐζήτει, ἀλλὰ καὶ ὁ θάνατος περιεγέλα αὐτόν, διὰ νὰ τὸν ἐνδιηκθῇ ἴσως, διὰ τὴν τόσῃν του περιφρόνησιν.

«Ὅ,τι καὶ ἂν ἔλεγαν δι' αὐτόν... ὅπως καὶ ἂν τὸν ὠνόμαζαν, τρελόν, φρενὴν, μανιώδη, τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι ἀνεδείχθη γενναῖος ὡς λέων... Ἡρώς!... Μάλιστα· ἡ λέξις δὲν εἶνε ὑπερβολικὴ.

Ἐλαβε τὸ μετὰλλιον τῆς ἀνδρείας· ἐπροβιάσθη ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς καὶ ἐγίνεν ἐπιλοχίας... Μετὰ τὸν πόλεμον ἀπελύθη ἀπὸ τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ, ἀπῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του καὶ μέχρι σήμερον δὲν ἐγνώριζα ἄλλο τι περὶ αὐτοῦ. Ἰδοὺ ἡ ἱστορία τοῦ καλοῦ Ζαβουλὼν!

— Αἶ, καλὰ· καὶ τὸ ἐκατόδραχμον; Ἡρώτησε κάποιος ἐξ ἡμῶν.

— Ἀληθινά· εἶπεν συνταγματάρχης. Τοῦτο εἶνε τὸ συμπλήρωμα τῆς διηγήσεώς μας. Εἰς τὰς ἑνδεκα τῆς πρωΐας, ἐνώπιον τῶν ἀνδρῶν τοῦ σώματός μου, εἰς τὸ Πρανζέ, ὅπου κατεσκηνώσαμεν, τῷ ἀνὴγγεῖλα ἐπισήμιας τὸν προβιάσμενον του, ἰδιοχείρως μάλιστα ἐγγείρας αὐτῷ τὰ σειρήνια τοῦ ἐπιλοχίου.

Μετὰ μίαν ὥραν παρουσιάσθεις ἐνώπιόν μου ἐζήτησεν ἄδειαν μονομαχίας!

Ὁ Ζαβουλὼν ἐπρόκειτο νὰ μονομαχήσῃ μὲ τὸν ἐπιλοχίαν Πριέ... ἓνα ἄθλιον, τὸν ὁποῖον πάντοτε ὑπόπτειον, διότι ἐγνώριζα, ἂν καὶ ἀμυδρῶς, ὅτι εἶχε κακὸν παρελθόν. Ἦτο δηλαδή αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ Πριέ, τὸν ὁποῖον ἠθέλησεν ὁ Ζαβουλὼν νὰ ὑβρίσῃ, νὰ πτύσῃ κατὰ πρόσωπον, διὰ νὰ ἀποκρύψῃ τὴν αἰτίαν τῆς κλοπῆς τῶν ἐκατὸ δραχμῶν, ὅτε ἐμελλε νὰ τουφεκισθῇ!

Ἀλλ' ὁ Πριέ ἐχειρίζετο καλῶς τὸ ξίφος, καὶ μάλιστα παρῆρθε τὴν ξιφασκίαν εἰς τοὺς ἀρχαίους ἄνδρας τοῦ συντάγματος.

Καὶ ἰδοὺ πῶς ἐδόθη ἐπίτηδες αἰτία νὰ μονομαχήσωσιν, ὁ κακὸς Πριέ καὶ ὁ ἀθῶος Ζαβουλὼν.

Ὁ Ζαβουλὼν μετὰ τὸν προβιάσμενον του, εἰσῆλθεν εἰς ἓν καπηλεῖον, ὅπου προεγεμμάτιζαν ὑπαξιωματικοί· ἅμα εἶδε τὸν Πριέ ἐφώνησεν:

— Εἶμαι ἐπιλοχίας! Νὰ καὶ ἓνα στρατιωτικὸν πηλίκιον ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ κάθισμα... Τίγος εἶνε, παρακαλῶ;

— Τοῦ Πριέ, τῷ ἀπήντησαν.

Τότε ὁ Ζαβουλὼν ἀποτεινόμενος εἰς τὸν ἐπιλοχίαν, ἐνώπιον ὅλων, ἐφώνησε περιφρονητικῶς:

— Αἶ, Πριέ!... πᾶρ' το ἀπὸ τῆ μέ-

ση... σήκωσε τὸ πηλίκιον σου ἀπ' ἐδῶ! Ἐκεῖνος ὅμως ἐκπληκτος διὰ τὸν ἐπιτακτικὸν τόνον τῆς φωνῆς τοῦ Ζαβου-

λῶν, ἀπεκρίθη ψυχρῶς, χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὴν κεφαλὴν του:

— Εἶνε καλὰ... αὐτοῦ ὅπου εἶνε!

Ἀρθεῖς το!

Ἀλλ' ὁ Ζαβουλὼν καλονάθεται ἐπὶ τοῦ πηλίκιου, ἐπιλέγων: Νὰ σας εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, κάθεται κανεὶς μαλακὰ ἐπάνω εἰς τὸ πηλίκιον τοῦ κυρ ἐπιλοχία!

Ἐκ τῆς ἀφορμῆς αὐτῆς ἐπηκολούθησεν ἡ μονομαχία, καθ' ἣν ὁ Ζαβουλὼν ἐρόνευσε τὸν ἀντίπαλόν του.

Μετὰ τὴν μονομαχίαν προσεκάλεσα τὸν ἐπιλοχίαν, ὁ ὁποῖος μοὶ εἶπεν:

— Ἀφοῦ ὁ Πριέ ἀπέθανε, εἰμπορῶ τώρα νὰ σας ἐξομολογηθῶ πού ἐξώδευσα

τὰς ἐκατὸν δραχμὰς... Ἦμουν δειλός... ἐροβούμην... καὶ διὰ νὰ ἀποφεύγω τὸ πῦρ ἔδιδα χρήματα εἰς αὐτὸν τὸν ἀρχεῖον, διὰ νὰ με τοποθετῇ μακρὰν ἀπὸ τὰς ὁδοὺς, εἰς τὰς πλέον ἀσφαλεῖς θέσεις!... Αὐτὸς μοὶ εἶχε πάρῃ τὸ ἐκατόδραχμον!

Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ ἱστορία τοῦ Ζαβουλὼν, ἐπανελάθεν ὁ συνταγματάρχης.

Ἀλλὰ τί γελῶσιν παρεπιθεῖν! Δὲν ἠμπόρεσα νὰ ἐννοήσω διατὶ τὸν ἐπώνυμην ἐκεῖνος ὁ παπᾶς μὲ αὐτὸ δὲ τὸ ὄνομα! Ζαβουλὼν... Ζαβουλὼν! Μάτην ἐκοπίασα!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Λογικὴ μικροῦ παιδιοῦ:

«Τί κουτοὶ αὐτοὶ οἱ φυσικαῖδες, νὰ μὴ τρώγουν τὰ φυσικὰ τῶν, παρὰ νὰ τὰ πωλοῦν!»

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ρωμύλου

Ὁ Διδάσκαλος: — Διατί, Ἀρχιζιζάνιον, ἐλείπεις χθές;

Τὸ Ἀρχιζιζάνιον: — Μοῦ ἐπονοῦσε τὸ αὐτί.

Ὁ Διδάσκαλος: (δυσπιστῶν δικαίως) — Τῷ δόντι;

Τὸ Ἀρχιζιζάνιον: — Ὅχι, τὸ δόντι! τὸ αὐτί σας εἶπα...

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Τρομέρα

ΔΙΑΔΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΜΙΑ ΟΔΗΓΙΑ ἀκόμη διὰ τὸ ἐσπαθῶμα: Ὅσοι ἐσπαθῶνουν δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μοῦ ἐπιτρέψουν καὶ τὴν Ἀγγελίαν. Ἀρκεῖ νὰ μοῦ στέλλουν τὸ ὄνομα τοῦ νέου συνδρομητοῦ καὶ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς του, μὲ ἀκριβῆ σημείωσιν τῆς διεύθυνσεώς του καὶ τοῦ μηνὸς ἀπὸ τοῦ ὁποῖου θέλει νᾶρχεται ἡ συνδρομὴ του. Οὕτω τὴν Ἀγγελίαν δύναται νὰ τὴν κρατήσουν ὅσοι θέλουν, διὰ νὰ ἐγγράφουν πάντα παρουσιαζόμενον συνδρομητήν. Οὕτε εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐγγράφουν πρῶτα ὅλους ὅσους ἔχουν κατὰ νοῦν, καὶ κατόπιν νὰ μοῦ ἀναγγέλλουν τὸ ἀποτέλεσμα. Τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ μοῦ ἀναγγέλλουν καθεὶς νέον συνδρομητήν, εὐθὺς καθὼς ἐγγράφεται, διὰ νὰ μὴ περιμένωμεν οὕτε ἐγώ, οὕτε ἐκεῖνος. — Ἀκούεις, ἀγαπητή μου Θεόπνυσα, καὶ ὅλοι σοὶ μ' ἐρωτᾶτε;

Εἰς τὰς ἐπιστολάς σου, ἀγαπητὸν Ἀνέ-Σδύσε ἀπαντῶ τακτικῶτα καὶ ἀπορῶ πῶς ἔχεις παρᾶν. Ὡς πρὸς τὴν πληροσφορίαν ἐκείνην δὲν τὴν ἀνέγραψα διὰ νὰ μὴ πειραχθῇ ὁ φίλος μας, χωρὶς κανένα λόγον. Τὸ ἄλλο, ἦτο τυπογραφικὸν λάθος.

Χαίρω πάρα πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν, ἀγαπητή μου Τίνα Βάσσε. Σὲ παρακαλῶ ὅμως νὰ ἐκλέγῃς ἐν ἄλλο ψευδώνυμον, διότι αὐτὸ που προτείνεις δὲν εἰμπορῶ νὰ το δεχθῶ. Θέλω δὲ νὰ μοῦ γράφῃς πολὺ συχνά.

Βεβαία, Δελφὶν τοῦ Ἰονίου, τὸ ψευδώνυμον εἶνε ἰδικόν σου πρὸ πολλοῦ. Ἐλήφθῃ ἡ εἰσφορά σου ὑπὲρ τῆς Στήλης τῶν Φιλελλήνων. Θὰ κάμῃς πάλιν τόσον καιρὸν νὰ μοῦ γράψῃς;

Σὲ συγχαίρω, Καρδερίνα, διὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμούς σου καὶ σου εὐχόμαι νᾶριστέως πάντοτε. Ἄν θέλῃς, δύνασαι νὰ φανερώσῃς ὀλοκλήρην τὸ νομὰ σου δι' ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς, τὴν ὁποῖαν εὐχαρίστως διαβιβάζω ὅταν ἔχῃ καὶ ἐν εἰκοσάλεπτον γραμματόσημον.

Κάθε ἄλλο εἶσαι παρὰ ἐνοχλητικὴ, Μαγευμένη μου Ἀκροαλιά, καὶ γράφε μου συχνά. Τὴν ἐρώτησίν σου περὶ Πν. Ἀσκήσεων δὲν ἐνόησα καλὰ· ὅταν στέλλῃς δύο λύσεις καὶ ἡ μία εἶνε

ὀρθή... ἔ, τότε; ἔχεις μίαν ὀρθὴν λύσιν. Αὐτὸ ἤθελες;

Ἐμαθα καὶ ἀπὸ ἄλλου, Δέα, πόσον λαμπραῖ ἦσαν αἱ ἐξετάσεις σου. Εὐγε, κόρη μου! Ἐπίσης χαίρω πολὺ καὶ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς Παπαρούνας τῆς Πεντέλης. Πότε θὰ μοῦ γράψῃς;

Ποιμενικὴ Φλογέρα, πρὶν λάβω τὰς ὁδηγίας σου, εἶχα στείλῃ τὴν εἰς χεῖράς μου τετράδιόν σου πρὸς τοὺς προτεινόμενους ἀνταλλαγῇ. Θὰ εἴπω εἰς τοὺς φίλους μου ὅτι συνεπλήρωσε τῇ τῷ Δευτέρῳ σου, ὅτι δὲν δέχεσαι πλέον ἀνταλλαγὰς καὶ ὅτι ἅμα ἐπιστρέψῃς ἀπὸ τὴν ἐσχόνην, θὰ βραβεύσῃς τὸ καλλίτερον τετράδιον.

Ἀγριοπούλῳδον τῶν Φαρῶν, θὰ στείλῃς λοιπὸν ἐν τετράδιον συμπληρωμένον πρὸς τὸν Φιλάδελφον, ἀρ' οὐ δέχεσαι τὴν ἀνταλλαγῇ, καὶ τότε θὰ σοὺ στείλῃ καὶ ἐκεῖνος τὸ ἰδικόν του. Εἶσαι τώρα καλὰ; διατὶ δὲν μοῦ γράφεις συχνότερα;

Μοῦ ἤρесе πάρα πολὺ ἡ ἐπιστολὴ σου, Πεταλούδα τῶν Σεργῶν (δεκτὸν). Εὐρὸν εἰς αὐτὴν ὅλα τὰ φίλᾶ πού μοῦ εἶχες ἐσώκλεισῃ· διότι, ξεύρεις, ἡ βάσιμος ἀγάπη δὲν ἐξατμίζεται τόσον εὐκόλᾳ... Εἶσαι δεκτὴ εἰς ὅλους τοὺς Διαγωνισμούς κτλ. — Τὰ αὐτὰ ἀπαντῶ καὶ πρὸς τὸν ἀγαπητὸν Πεζοναῦτην (αὐτὸ ἐξέλεξα), καὶ ἐλπίζω ὅτι γρήγορα θὰ ἐσπαθώσῃ καὶ αὐτός.

Εἶδες, Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά, πῶς ἐγλύτωσεν ἡ Ἀσπρούλα ἀπὸ τὰ χεῖρα τῶν Ἀστυγάνων; Βοήθειες; Σὲ συγχαίρω διὰ τοὺς ἀρίστους βαθμούς.

Τὸ πρῶτον ψευδώνυμόν σου, Βασίλισσα Κλεοπάτρα, δὲν τὸ ἔδωσα εἰς ἄλλην· ὥστε ἐστὶ ἐνωπὸν οἱ ζητούντες ἀνταλλαγῇ με αὐτό. Ὁ Χάλασμος Κόσμου δὲν ὀνομάζεται Γ. Α.

Ἀῦρα τοῦ Εὐζέινου, ὁ φίλος μου δὲν ἐγνώριζε τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ δι' αὐτὸ ἐζήτησε μὲ τὸν ὄνομα σου. Τὶ περᾶζει; Τὰ ψευδώνυμα τῶν ἀδελφῶν σου δεκτά· ἔς μου γράψουν.

Δὲν ἔλαβα τὰς 2 δραχμὰς, περὶ τῶν ὁποίων μοῦ γράφεις, Σοφὲ Πιττακέ. Μοῦ ὀρεῖται μόνον τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ πρὸς τὸ Οὐράνιον Τέρον τετραδίου σου.

Δὲν ἔπρεπε νὰ μὴ ἀλλάξῃς, Ἐωσφόρε, ὅτι ἡ ἐπιείκεια περὶ τῆς ὁποίας γράφεις, εἶνε εἰς ἐνέργειαν. Ἡ μεγάλη δικαιοσύνη εἶνε καμμένη φορὰν ἀδικίας καὶ σκληρᾶ. Οὐδέποτε ρίπτω εἰς τὸν κάλαθον λύσεις ἐργαζόμενας ἀπὸ τὸσφ μακρὰν, μίαν ἢ δύο ἡμέρας μετὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας. Μ' ἔκαμες καὶ τοῖς εἶπα, ἐν ᾧ ἴσως δὲν ἔπρεπε!

Κρίνον τῆς Παρθένου, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοὺ ἐξέλεξα. Εἶνε ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν ὁρατόν.

Νὰ καὶ ἡ Φλογερά Ἀκτίς τοῦ Σουλίου, πού εἶχε τόσον καιρὸν νὰ μοῦ γράψῃ! Ἀλλ' εἶνε πολὺ δικαιολογημένη καὶ τὴν συγχωρῶ, ἀρ' οὐ μάλιστα ἐξακολουθῇ νὰ μάγαπᾷ μὲ τὴν τὴν θέρμην.

Ἐ, ὁ μπαμπᾶς εἶνε τώρα καλλίτερος; Φαντασθῆτε πόσον μάγαπουν εἰς τὸ σπίτι τῆς Ἑλληνικῆς Σημαίας! ὅλα αἱ ἀδελφαὶ θὰ ἐγ-

Καὶ ἡμεῖς τότε ἀνεζητήσαμεν ἐπ' ἀρκετὴν ὥραν, ἀλλὰ ματαίως ἐκοπιᾶμεν, ὅτε ἡ μικρὰ Ξανθὴ μετὰ παιδικῆς χαρᾶς μᾶς ἔλυσεν τὸ πρόβλημα:

— Ὁ πατήρ του, εἶπεν — ὁ γέρον Ταννὼς — παρωνομάζετο Ἰακώβ· λοιπὸν ὁ ἐπιλοχίας ἦτο ὁ ἕκτος τῶν υἱῶν του...

Ὁ ἕκτος τῶν υἱῶν τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, τοῦ υἱοῦ Ἰσαὰκ καὶ Ρεβέκκας, τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἡσαΐ, 2,229—2069 πρὸ Χριστοῦ... δὲν ὠνομάζετο — ὁ ἕκτος υἱὸς τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ — Ζαβουλὼν;

Πάντες ἐμείναμεν ἄφωνοι!

[Georges Mitchelle].

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

γράφουν συνδρομητρίδας καὶ ὅποια ἐγγράψῃ τὰς περισσότερας θὰ λάβῃ ὡς βραβεῖον τὰ Διηγήματα τοῦ Ἀνδρῆ. Πῶς σὰς φαίνεται αὐτὸς ὁ οἰκογενειακὸς Διαγωνισμὸς διὰ τὴν ἀγάπην μου;

Ἀστερόεσσα Νύξ, σοὺ ἔστειλα τὴν δέσμη τῶν Μικρῶν Μυστικῶν. Τὸ ὑπόλοιπον (φρ. 1.10) διέθεσα ὑπὲρ τῶν πρὸς σου προσφώνων.

Ἀνεμώρη μου, ὅτι μοῦ ἔστειλες τὸ ἔλαβα, ὅτι μοῦ παρήγγειλες τὸ ἔγραψα. Διατὶ παραπονεῖσαι; — Τὰ ἴδια λέγω καὶ πρὸς τὸ Παλιόκαρ τῆς Λαζίας. Ἡ ἀδελφὴ σου ἐγίνε καλὰ;

Τὸ ἐπαναλαμβάνω: Ὅσοι ἐπρότειναν ἀλλαγὴν ψευδωνύμου, παραπέμπονται εἰς τὸν Κανονισμόν, φυλ. 2508 σελ. 196.

Μετὰ βαθείας λύπης ἀναγγέλλω τὸν θάνατον τῆς ἀγαπητῆς μου ἐν Πάτρει συνδρομητρίδας καὶ φίλης Ἑλένης Λιάλιου. Τὴν ὀλην δὲ τα

δὲν μὲ τὴν *Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα* — ἡ *Ἑλληνική Σημαία* μετὰ τὴν *Ποιήτριαν Σαπφῶ* καὶ μετὰ τὴν *Θυέλλαν* — ὁ *Ὀκύππος Ἀχιλλεύς* μετὰ τὸν *Ἀρχιζήλιον*, *Λευκὴν Ἀρκτον* (ἐμμέτρως) *Φερεύτιον Χρυσάλλίδα*, *Κῆμα* τῆς *Σαλαμῖνος*, *Δὸν Κιχώτην*, *Λευκὴν Βιολέταν* καὶ *Ἑλληνίδα Καλλιτέχνηδα* — ἡ *Φερεύτιος Χρυσάλλης* μετὰ τὴν *Νύμφην* τῆς *Ἀβύδου*, *Ἀγκυραν* τῆς *Ἑλπίδος* καὶ *Ἀῤῥαν* τῆς *Ἑρόπης* (τὰ τετράδια νὰ συνοδεύωνται, εἰ δυνατόν, καὶ μ' ἐπιστολάς) — ὁ *Λέων* τῆς *Νεμέας* μετὰ τὸν *Φιλάδελλον* καὶ *Καϊμάκι* τῶν *Σερρών* — ἡ *Κασταλλία Πηγὴ* μετὰ τὴν *Κυανόλευκον Σημαίαν* — τὸ *Παλλικάρειον* τῆς *Λαζίας* μετὰ τὸν *Λευκὸν Κύκλον*, *Ναστραδὸν Χόντζαν*, *Ἀψὲ Σβύσας*, *Λεοβαχὸν Ἄνθος* καὶ *Εὐφειροποντίαν* — τέλος ἡ *Ἑσπερία Ἀῤῥα* ζητεῖ ἀνταλλαγὴν μετὰ ὅλους τοὺς συνοδευτάς μου, ὅπως ἔκαμνεν ἕως τώρα ὁ *Γυμνος* τῆς *Ἑλευθερίας*, ὁ *Θουκυδίδης* ὁ *Ἱστορικός*, ὁ *Φιλέλληνας Μικρασιάτης* καὶ τὸ *Ὀδραντιον Τόξον*. Εἶνε ὁ καλλίτερος τρόπος διὰ νὰ σχηματίσῃ κανεὶς ταχέως *Λεύκωμα*.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλῳ στέλλει ἡ *Διάπλασις* πρὸς τοὺς φίλους τῆς: *Παραγινώτην Σαουσιόπουλον* (ἔσται). *Ἀναστασίαν Μαριάμην*, *Ἀννὰ Δομωτατίδου*, *Ὠραίαν Κέρκυραν*, *Τρεχαγυρεόπουλον* (τί λέγουσι λοιπὸν τὰ ἐνδεικτικά;) *Γερραίαν Ἑλληνίδα* (νὰ σε ἰδῶ!) *Κόρην* τῶν *Λευκῶν Ὁρέων* (δεκτὸν εὐχαρίστως). *Φωφῶν* *Ι. Ἰωαννίδου*, *Λόρδον Βύρων* (ἐλήφθη). *Διλλίαν Κ. Δραγούμη*, *Μικρὸν Διάβολον* (ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷ εἶνε ἀκόμη συνοδευτής μου). *Πράσσο Ἀργεῖτικο*, *Ἀσπροποταμίτην* (δύο φορές μετὰ αὐτὸ πρόσωπον, ὅπως δὲποτε τὸ θεωρῶ περιττόν). *Ἀφρισμένην Κῆμα* (θερμὰ συγχαρητήρια). *Δὸν Κι-*

χώτην, *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν* (χ' ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ πολὺ!) *Μίλωνα Κροτωνιάτην* (εὐχαρίστως δεκτόν). *Γραβιῶν* (δὲν ἐνόησα· θέλεις νὰ σου στείλω κανὲν φυλλάδιον;) *Παχὴν Τσίρον*, *Κουταλιανόν*, *Κόντε Ραπαράκη*, *Τσίον-Τσίον-Τσίον* (ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾷς ἔχει ψευδώνυμον). *Ἐθελοντὴν Στρατιώτην*, *Μέλαν Ἀετόν*, *Πειρασμένον Λύκον*, *Φίλερρον Χελιδόνα* (λοιπὸν ἀναμένω). *Ἀρκοκτόκαρδον*, *Λαρυγγήν*, *Ξαρθήν Ἑλληνοπούλου*, *Μικρὰν Φιλόσοφον*, *Διαβολάκον*, *Ἀραπάκον*, *Φιλέλληνα Μικρασιάτην* (ἐλήφθησαν δὲ εὐχαριστῶ θερμῶς). *Κῆμα* τοῦ *Δουράβεως* (μὰ τί παιδρὶ στίχοι). *Τρικυμῶδη Μαλέαν* (τί περιέργως συμπτώσις, πραγματικῶς). *Ἐροσίχθονα Ποσειδῶνα* (λίαν προσεχῶς). *Μῶλον Πατρῶν* (δεκτόν· ἔσται). *Ἀλέξανδρον Οἰκονομίδην*, *Ἐξέδραν Πατρῶν* (δεκτόν). *Φερεύτιον Χρυσάλλίδα* (ἀναμένω). *Λέοντα* τῆς *Νεμέας* (εὐχαριστῶ πολὺ). *Χρυσὴν Βροχήν*, *Ἀῤῥαν* τοῦ *Φαλήρου*, *Μέγαν Ἀλέξανδρον* (εὐχαριστῶ καὶ ἀναμένω). *Στέφανον Κότινον* κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 22 Ἰουνίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 24 Ἰουλίου ε. ε.

319 Λεξιγράφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε γράμμα, τὸ δευτέρον ποτάμι.

Ὅποιος τὰ δύο ἐνώσῃ ἐν ζῶον θέλει κάμει.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Τεῖν-Τεῖν

320. Λεξιγρ.

Χωρὶς ἐμὲ μὴν πειραθῇς.

τίποτε νὰ γνωρίσῃς.

Καὶ τώρα ἴσως δυνήθῃς

τὸ αἶνγμα νὰ λύσῃς.

Ἐστὶν ὑπὸ Σπυρ.Θεοδ.Μιχαλᾶ Τσουβαλῆ

321. Πυραμῖς.

Ν' ἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων, ὥστε νὰ γινώσκεται τὸ νόμα πόλεως Ἑλληνικῆς, αἱ δὲ 8 στιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ σταυροῦ ναποτελέσωσι τὸ νόμα ἀκρωτηρίου, αἱ ἀνωτέρω τέσσαρες νήσου, καὶ αἱ ἀνωτάται δύο τὸ νόμα θεοῦ τῆς Μυθολογίας.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Κουταλιανῶ

322. Δέλτα.

Ἀντικαταστήσων τοὺς σταυροὺς διὰ γραμμάτων, ὥστε νὰ γινώσκεται εἰς τὸ ἀριστερὸν σκέλος τὸ νόμα Ἀργοναύτου, εἰς δὲ τὸ δεξιὸν καὶ τὴν βάσιν τὰ δύο ματὰ δύο σοφῶν τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Κύματος τοῦ Δουναβίου

323-326. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικατάστασιν ἐνὸς οἰονδήποτε γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἄλλων δύο, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τῶσαι λέξεις:

Ποῦς, ὄρις, ὦμος, ὄθων.

Ἐστὶν ὑπὸ Ἀλξ. Οἰκονομίδου

327-351. Συνθεσις λέξεων.

Διὰ καταλλήλου συναρμογῆς τῶν κάτωθι 21 συλλαβῶν σχηματίσων τὰ ὀνόματα πέντε βασιλέων τῆς Σπάρτης.

Τη-να-χι-ω-σι-μα-κλος-τυ-τος-λε-δης-δη-λα-δρος-ρα-γη-α-ξαν-α-λε-ος.

Ἐστὶν ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου

352. Ἑλληνοσύμφωνον.

Οὐ-αιετο-ουε-εο-αιε.

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Φωφοροπάλιδου

353. Γρίφος

Ὁ οὗς μὴ μὴ Ρῶσε στή.

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Ἀῤῥας τοῦ Εὐξείνου

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ“

Βιβλία διὰ Οἰκογενείας καὶ παιδία ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς « Διαπλάσεως » καὶ πωλούμενα εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Βιβλίον νεώτατον
Γρηγορίου Ξενοπούλου

Συλλογὴ πρωτοτύπων καὶ ἀνεκδότων μονολόγων, διαλόγων καὶ δραμάτων, δι' ἑορτὰς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν. Περιέχει 5 μονολόγους, 6 διαλόγους καὶ 3 δράματα. — Τιμᾶται χρυσῷ φρ. 3,50. — Ἀδετον φρ. 2.

Η ΜΑΡΟΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα P-J-Stahl, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου μετὰ 21 εἰκόνων.

Χρυσόδετον φρ. 5. — Ἀδετον φρ. 3,50

Ο ΑΓΡΟΤΙΚΟΣ

Χρυσῷ φρ. 3,75
Ἀδετον φρ. 1,75

Διήγημα διδακτικὸν μετὰ 25 εἰκόνων, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.

Μετάφρασις
Σοφίας Δήμου

ΟΙΚΙΣΚΟΣ

ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΤΟΥ ΕΥΣΕΒΙΟΥ

Ἐπαγωγότατον καὶ διδακτικὸν διήγημα. Μετάφρασις Ἀρ. Π. Κουρτίδου.

Ἀδετον φρ. 1,50

Η ΝΙΝΑ

Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα. Μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου μετὰ 19 εἰκόνων

Χρυσῷ φρ. 5. — Ἀδετον φρ. 3,50

ΤΟ ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΦΘΟΝΟΥ

Μυθιστόρημα ζωηροτάτον ἐνδιαφέροντος, ὑπὸ André Laurie. Μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου, μετὰ 20 εἰκόνων.

Χρυσόδετον φρ. 5. — Ἀδετον φρ. 3,50.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Συλλεγὲν ὑπὸ Ν. Π. Παπαδόπουλου
Τρία τομίδια, ὧν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 χαριέστατα παιδικὰ πνεύματα δυνάμενα νὰ φαῖδρυνῶσι καὶ τὴν μάλλον σκυθρωπὴν συναναστροφὴν. — Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία μαζί φρ. 2,50. — Ἀδετον ἕκαστον τομίδιον λεπτ. 50.

Ο ΠΥΡΕΙΟΠΩΛΗΣ

Θελκτικώτατον καὶ μορφωτικὸν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς καρδίας μυθιστόρημα. Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου μετὰ 24 εἰκόνων.

Χρυσόδετον. φρ. 5. — Ἀδετον. φρ. 3,50.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

Ἡ οὐδὲν περὶ τοῦ εὐγενεῶς καὶ εὐπρεπῶς φέρεσθαι κατὰ τὰς διαφόρους κοινωνικὰς σχέσεις, συνταχθὲν ὑπὸ Σοφίας Δήμου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρίστων εὐρωπαϊκῶν συγγραμμάτων. — Μέρους Α'. λεπτ. 60.

ΠΑΙΔΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Διμιλίου Εἰμαρμένου
(Ἀριστοτ. Π. Κουρτίδου)

Μικρὰ σκηνὰ πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς ἑορταῖς. Σεῖρὰ Α', περιέχ. 13 διαλόγους..... φρ. 1,20) Χρυσόδετα μαζί Σεῖρὰ Β', περιέχ. 10 πατριωτ. διαλόγους φρ. 1,20) τὰ δύο φρ. 4.

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Α. Gennevraye
χαριέστατον καὶ ἠθικώτατον. Μετάφρασις Ἀρ. Π. Κουρτίδου μετὰ 26 εἰκόνων

Χρυσόδετον φρ. 5. — Ἀδετον φρ. 3,50.

Ἀλεξάνδρου
Κατακουζηνῶ

Η ΜΟΥΣΑ

Τόμος περιέχων 150 ποιήματα παιδαγωγικά, καταλλήλα πρὸς ἀπαγγελίαν.

Χρυσόδετον φρ. 2,50
Ἀδετον φρ. 1,50

ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΑΙΤΑΝ ΖΕΡΑΗ

Περὶ γῆσις εἰς τὸν Κανάσιν· ἡθῆ, ἔθιμα περιπέτειαι. Μετάφρασις Σοφίας Δήμου.

Ἀδετον φρ. 1,50.

Ο ΦΩΤΗΣ

Ἐπικολυρικὸν ποίημα ἐκ-ἄκτου ἐνδιαφέροντος ὑπὸ Χριστοφόρου Σαμαρτίδου

Τιμᾶται λεπτ. 50.